
három vers

KOLIGER KÁROLY

TÖRTÉNELEMÓRA ELÓTT

a törzs harcosai leölték az ültetvényeseket
egy kétévest hagytak életben csak
magukhoz vették fölnevelték
Bementire (vadállat) a neve

tudós Meirelles fővárosba hívja
fehér testvérei közé Bementiret
s ez a vadember kereken kijelenti
soha többé nem hagyja el törzsét

valahol egy csúcson a mély kívánczóságából
valahol a vér forrásainál született

hegymászó bezárja meleg otthonát
elindul a kegyetlen magas nyugalmaért

halász lakatot tesz kunyhója ajtajára
elengedi kutyáját reggelre sem térne vissza

felugatja az erdőt a vörös láng
hitetlenségében él tiszta akarása

félelme az idegentől örökre megfertőzött
vadember soha többé nem hagyja el törzsét

Bementire Bementire ó Bementire
erdőt csúcsot tévesztve sétálj közénk
hagyd a havasi gyopárt a csónak halat
vörös indulatod ízes szalagait

oltárainknál vállunkra veszünk
ne evezzen tengeren a mély fölé
veszett kutyád kedvére ne ugasson
halak irányában oltáraink előtt

ünnepre ünnep
feltámadnak őseink

ledobáljuk fehér köntösünk
felfalhatjuk Bementíret

BÉKE ÉS METRONÓM

(G. F. Händel emlékére, a megváltás ürügyén)

1.

peng a zsinór
századok vakságát
kulcsolja össze

belénk szorult tévedések
egy szólam nem szólal
egy szólam szünetel

2.

lényegünk
szélrózsából lettünk mozgás
tudatunk keblén

jelenig kísér a múlt
onnan egyedül tovább
erjedő világunk

babonás kosarából
részt fogadunk
és elhal nevetésünk

kitartással szavaljuk
béke béke légy vendégünk
örök vasárnap délután

miről beszélgessünk

3.

az idő épít
mindent mindent
elemészt

de jön
a mentség
jön a megváltás

az olaj elforr
szikrát vet az idő-
be fulladt törekvés

innen kiáltani
kezünkben csóva
az időszivar ég

4.

morgó emberré lett gépek
gépekké kormozódott világunk
hallszik-e énekünk

a húr bogos
halál pihen rajta
dúl az öröm

túl hamar veszik
el örökre a tegnapunk
az utolsó áldozásban

eltemetjük halottaink

5.

táncoló bamba árnyak
utcánk napos oldalán
kalákába járunk

végtelen szegletéből
zengjük a dalt
jön a megváltás

csattog a metronóm
szepelőink duzzadnak
ki teremtené másnak

a világot

AZ ÚT VÉGÉN HÍD ALL

ülednek csigolyáink
roppanásban kényszer dicsőség-e
mással sem dicsekedhetünk
az út a hídra vezet

őseink nem alkudtak meg
törött karddal buktak vérükbe
igéket halálra nem ítélnak siratjuk
a ki nem mondott szavak kicsíráznak
ellepik a vadont az aszfaltot
hídra vezető ösvényünk
odaérkezés pillanatában szűkül
végtelenségét egy irányba fogja össze
fel a hídra vezet és visszatérés nincs
az idő fogságában örökre

őseink átértek a hídon
maguk helyett hagytak bennünket
elkárhozottak a mély fölött
örkődve lessük a jeleket

utánozható-e a nagy lett
folyóba magunk bevetése
ha nézzük valójában
lebegünk

ki kérdezi hogyan s
pártolni tudunk-e
magunk és más
esőben képzelet-daránkat hova hintjük
ki gyűjti ezeket a gombákat az eprel
az utódhajlamok rögeszméit
utunk érzékeny testébe oltanánk

mozgássá lett ősi indulataink
vonulnak fel a hídon világosság
oda kanyarodik minden út akik voltunk
sütők szerető kéregető csoport-
vezérek az út szolgálivá leszünk

a hídon minden egyszerűbb
bonyodalmak és rejtélyek megszűnnek
megkövesedett háromszögeink felolvadnak
habos nyílt gömbökben vegyülünk el mind
mind-mind mintha egy lennénk

nem késő nem tisztességtelenség
a csak holnap érzékelhető értelmezésében
derül ki ki hol tér oldalra útravalónak
kóstolt ízek gazdagságából savanyú
fanyar nyál belénkfojt mindent
utolsó lehetetlünket
utoljára ne mocskoljuk be a hidat

énekeljünk játékszereink felhúzható vándoraival
versenyezzünk ne zuhanjunk a semmibe
ne röhögjön arcunkba akármelyik isten
őseink apáink hímezett pamlagait
a lehetőséget hogy élők voltunk
állítani merészelve terítsük magunk elé
az út sietőre fogja nem vár a sietőre sem
átesünk a tortúrán védtelen egyedül
gömböt nyerünk
vagy szétpukkasztjuk vagy elnyel a lét
lovagjai némán tisztelegnek
vége az utazásnak

a másik pillanatban
a hidat sem láthatjuk
búcsú vagy utolsó sor

N I N C S